

Indien og dets Kvinder.

I.
Af Carrie Chapman Catt efter „Jus Suffragii.“

Da Pressen Verden over meddelte, at en Bevægelse for Selvstyre var til Stede i Indien, var jeg blandt dem, der følte mig greben af Nyheden og længtes efter at kende hele Sandheden. Nu, da jeg har gjort nogle Erfaringer ved et personligt Besøg i Landet, maa jeg sige, at jeg er en Smule skuffet.

Da en Tilhænger af Slaveriets Ophævelse i de forenede Stater i sin Tid følte sig nedslaaet over den Langsomhed, hvormed Sagen gik fremad, sagde han til en højtstaaende Gejstlig, at Gud ikke kunde være paa Slavernes Side, for, hvis han var det, da vilde Tingene gaa hurtigere. Den Geistlige svarede: „Gud er paa vor Side, men han har ikke travlt, og det har vi.“ Dette beskriver, af hvilken Natur min Skuffelse er. Der findes her en ægte, alvorlig, demokratisk Bevægelse, men den har saadanne Hindringer at overstige, som vi, Vestens Folk, knapt kan forestille os.

Een Ting er sikkert: Skønt Indien ikke i en overskuelig Fremtid vil blive nogen uafhængig Nation, er der dog noget af største Betydning, der arbejder sig frem i disse Folkeslag, selv om det ikke er vore vestlige Ideer om et demokratisk Styre, som synes at være de ledende, og selv om Varslerne ikke er de samme, som de vilde være i et europæisk Land.

Det er ikke svært at faa Øje paa Stillingens største Vanskeligheder: I Indien lever en Femtedel af Verdens Befolkning, og saa forskellig er denne Femtedel i Karakter, at den rummer Mænd af overordentlig høj Kultur og tillige de mest primitive Stammer, hvorfra Sociologer henter Eksempler, med hvilke de illustrerer Fortællinger om uudviklede og raa Folkeslags Vaner. I 1910 kunde kun 26 pCt. af Drenge i Skolealderen læse og skrive og kun 3,9 pCt. af Pigerne. Man mener, at 96 pCt. af Indiens mandlige Befolkning og 99 pCt. af dens kvindelige, kan hverken læse eller skrive, og man kan vel trøstigt sige, at alle disse uop-

lyste Sjæle ligger under for en saadan Overtro og en saadan Mangel paa Fornuft, at de vil være ganske ude af Stand til at forstaa vor vestlige Tankegang. Man paastaar, at 420 forskellige Tungemaal tales i Indien, og at i det mindste 50 af dem er Skriftsprog. Skønt Engelsk nu praktisk taget i mange Aar har været det officielle Sprog, og der undervises deri i alle Skoler, er der dog 24 andre Sprog, der tales i langt større Udstrækning end Engelsk. Det forhøjer ogsaa Vanskelighederne, at her dyrkes mange forskellige Slags Religioner. De præges alle af den sævdanlige Intolerance, men — — Hovedvanskelighederne er Fjendtligheden mellem Hinduerne (der tæller 207 Mill.) og Muhamedanerne, (der tæller 62 Mill.). Disse er bitre og uforsonlige Fjender.

Indien er sammensat af mange Stater, hvoraf nogle regeres af indfødte Prinser, og hver Stat har sine historiske Skikke og Traditioner. Det er højt sandsynligt, at der ikke er 2 iblandt dem, der stiller sig ganske ens i sit Forhold til engelsk Overherredømme. En Hersker har Ret til at blive hilst med 22 Skud, en anden med 19, en anden igen med 12, og et forstyrrende Indgreb i denne gradvise med stor Omhu tilrettelagte Æresskala vilde bringe disse Stater paa Randen af en Krig.

Hinduernes er i Majoritet, og de ønsker „Indien for Indiens Folk“, hvormed de mener „Hinduernes“; men de er igen inddelte i henved 290 Kaster, hver med sine egne Love. Indtil fornylig har der ikke fundet Ægteskab Sted mellem de forskellige Kaster, og der var ingen Mulighed for Mand eller Kvinde for at komme ud af den Kaste, hvori de var født. Her findes f. Eks. en Røverkaste, hvis Medlemmer har været Tyve og Røvere i umindelige Tider, — en Tiggerkaste, hvoriblandt ikke et eneste Medlem vilde tænke paa at søge sit daglige Brød paa anden Maade end ved at tigge. I næsten alle Hotellerne anmodes Turisterne og at give Drikkepenge til: en „Tjener“, en „Vandbærer“, en

„Fejekarl“ og en „Lampemand“, hvilke 4 Funktionærer tilsammen gør det Arbejde, som udføres af en europæisk Stuepige. Men Fejekarlen tilhører Fejernes Kaste, og Vandbæreren tilhører Vandbærernes Kaste, og det er utænkeligt, at den ene skulde kunne gøre den andens Arbejde. Disse Forhold skulde synes at være uoverstigelige Hindringer for Fremskridtet, men ikke desto mindre gaar Indien fremad. Oplysningen har absolut svunget sig i Vejret. Der er Missionsskoler og Statsskoler og 5 Universiteter, som alle er stærkt besøgte. De store Sekter blandt Hinduerne, (og der findes en Del af dem her), har hver sit Universitet, og Muhamedanerne har ogsaa et. Alle disse Institutioner er forholdsvis nye, det engelske Sprog er langsomt, men sikkert paa Vej til at blive det fælles Meddelelsessprog, og efterhaanden taber Kastevæsenet *noget* af sin Fasthed.

En Nationalforsamling, som til at begynde med indkaldtes af de rige og oplyste i Befolkningen, har været sammenkaldt hvert Aar i de sidste 24 Aar; nogle af de Krav, den har rejst, er blevet indrømmet, men dens væsentligste Arbejde har bestaaet i at udarbejde et bestemt Program, der gaar ud paa at gøre hver Stat uafhængig og selvstyrende, og derefter forene alle Staterne til et Indien, der træder ind i Rækken af Verdens-Nationer. En venstre Fløj er fremkommen, som ønsker, at Englands Forbindelse med Indien skal ophøre, og man beskylder endogsaa denne Fløj for ikke at ville vige tilbage for Bombekastning og lignende revolutionære Midler. Efter det Kendskab til Forholdene, som jeg har været i Stand til at erhverve mig, har jeg det Indtryk, at Flertallet mener, at Planens Virkeliggørelse vil ske ved Hjælp af en af Oplysning følgende Udvikling, og Flertallet gaar ikke videre end til at haabe paa Uafhængighed under Englands Overherredømme. Men vist er det, at et Mindretal, de stolte Efterkommere af det gamle Indien, som er frigjort